

З чого більшовики почали, тим і закінчили

А. КАРПО

Якщо побіжно, поверхово пригадати всі 24 роки нашого життя під пануванням більшовицько-жидівської влади, то це буде суцільний, систематичний, організований грабунок поневоленого народу бандою узурпаторів влади на чолі з обербандитом, деспотом і тираном, „любимим“, „мудрим“, „учителем“, „батьком“, „другом“ і „генієм людства“ — Сталіном.

Усе наше життя,—життя робітників і селян, заможних і бідних, чоловіків і жінок, літніх і молодих—пройшло під вимогою: „давай і давай“. При чому все це—добровільно, а насправді примусово, хоч дуже штучно замасковано.

Ось 1917—23 роки. Війна на Заході скінчилась. Більшовики прийшли до влади. Роки воєнного комунізму. На другий день революції було кинуте лозунг: „Грабуй нагробоване“. З цього й почалось. Пограбували поміщиків, пограбували фабрикантів, підприємців, дворян, пограбували церкви, монастирі, попів, монахів, купців і взагалі буржуїв, при чому під буржуями розуміли всіх тих, хто був пристойно вбраний, насмілювався одягти на себе галстух чи стрічку, а жінки—капелюшок або рукавички.

На селі пограбували куркулів і підкуркулників, сільську інтелігенцію, при чому куркулем взажали всього, хто мав гарну хату, добрий одяг, пристойне господарство, навіть без найманої праці.

Цього мало. Треба було діратись до всього середнього населення, хай то буде робітник, чи службовець, чи звичайний селянин. По містах були утворені так звані „домкомбідни“ (домові комітети бідноти), а по селах „комнезами“ (комітети незможних селян). Першим було доручено відбирати всі лишки майна міського населення, другим—робити теж саме на селі. Для селян-хліборобів, крім того, був запроваджений закон під назвою—„продразверстки“, за яким селяни мусили віддавати всі свої лишки державі, залишаючи для себе лише прожитковий мінімум.

То була нестерпна пора загального грабунку.

Далі пішла доба непу—нова економічна політика 1923—1928 років. Неп був заведений пляново, навмисне для того, щоб ще більше пограбувати (як говорилось тоді: треба піти на поступки, зробити крок назад, щоб потім розбігтися й зробити новий рішучий стрибок уперед—на рештки капіталу).

За непу жити стало трохи легше. По містах почала потроху відроджуватись торгівля, дрібна промисловість. З'явилися продукти й товари. Ціни на крам при приватній конкуренції різко зменшилися. На селі стало оживати сільське господарство.

І неп був недовгим. Фінансовий прес почав так давити податками так званих „непманів“ у місті, а заможних селян на селі, що люди, вже не раді гочатій роботі, стали ліквідувати свої підприємства, на селі перестали дбати про врожайність, бо подаки, збільшувані по кілька разів на рік, досягали неймовірних розмірів. Розрахуватись за них із державою було неможливо, а прес усе давив і давив. Коли не було грошей, фінінспектори брали у „непманів“ все, що було: хатні речі, одяг, білизну. На селі—так само лупили жизцем.

Закінчився неп „золотою лихоманкою“. Лихоманка біла всіх.

Хто міг забути цей жахливий період, коли тисячами арештовували людей, сажали по тюрмах (або, як тоді називали, бупрах—будинках примусової праці), знущались, мучили, вибивали спочатку зуби, а потім і золото? Заодно з непманами вибивали золото у зубних лікарів, професорів, інженерів, наукових працівників, службовців і навіть у робітників. Кожен заарештований під впливом знущань і загроз ДПУ (державне політичне управління) мусив вказати на тих, хто, на його думку, мав золото, і люди обплутували один одного.

Доба непу була добою державного грабунку в союзному масштабі.

Після руїни воєнного комунізму й непу, більшовики, використавши останній, як підвалину для здійснення дальшого свого пляну, перейшли до етапу індустріалізації країни й колективізації на селі, до етапу так званих „сталінських п'ятирічок“.

Тут виникли інші методи грабунку населення міста й села, витонченіші, удосконаленіші.

Поперше—державні позики. Робилось дуже просто. У Москві задалегідь друкувались позики, бланки, інструкції для оформлення передплати. Оскільки влада називала себе робітничо-селянською, треба було, щоб ідея позик зовні виникала з ініціативи самих робітників. Для цього, коли все було готово, партійному комітетові якоїнебудь виробні доручали на зборах робітників піднести пияння про те, що, мовляв, держава—це ми, державі треба допомогти, треба вимагати від уряду, щоб він випустив державну позику.—„Хто проти такої пропозиції?—Ніхто. Прийнято одноголосно“. (всі ухвали по всьому СРСР у більшовиків проходили одноголосно. Спробуй хто висловитись або проголосувати „про-

ти“—відразу ж познайомишся з ДПУ). Далі—телеграми „любимому вождю“ Сталінові. Що лишається робити урядові, коли робітники невідступно вимагають позик? Тільки видати декрета. З'являється декрет, який щоразу починав за трафаретом: „Ідучи назустріч вимогам робітників, уряд ухвалив...“ і т. д. В Європі читали такий декрет і мусили заздрити,—яким, мовляв, розумним господарем стала робітничка кляса в країні советів, а наш трудящий читав декрета і сумно посміхався, бачачи, як спритно шукарі-більшовики обробили справу. До відраховань з його мізерного заробітку додавали ще податок у місячному розмірі—державну позику.

Далі починала діяти більшовицька пропаганда і залякування трудящих: передплата на позики, як правило, проходила по всьому СРСР за кілька годин, при чому зовні добровільно, а справді—примусово. Може, за кордоном і дивувалися з тієї любови, підтримки, довір'я й щирости до більшовицької влади, а було це навпаки: на вустах одне, на серці—друге. А грошики йшли собі та й йшли в державну скарбницю.

Ще одна деталь. Спочатку позики випускали на п'ять років. Кожен мріяв, що міне п'ять років і він одержить назад вартість передплати й поправить свої злидні. Але було не так. Коли минали п'ять років, уряд (теж за „вимогою“ робітників) видав декрета, що надалі термін усіх позик збільшується до 20 років.

Ну, звичайно, за 20 років могло статись багато особистих змін у житті кожного, і надія на повернення грошей пропала раз назавжди. Позики перетворилися на замасковану форму додаткового державного податку.

(Далі буде).